

EXPOSICIÓ "EVOLUTIVA D'ALBEROLA"

DEL 14 AL 31 DE MARÇ

TAVERNES: 14 al 23 Març, Casa de la Cultura
BENIFAIRO: 25 al 31 Març, Sala d'Exposicions

19 a 21 h.

SALES D'EXPOSICIONS DE LA VALLDIGNA

ORGANITZA: FUNDACIÓ CULTURAL MUNICIPAL
AJUNTAMENTS DE LA VALLDIGNA

ALBEROLA: Una mena de proposta curricular

Home de peus agraris, Alberola conserva la terquedat originària de l'artesà d'ofici. És a dir, la tendresa, la familiaritat amb la matèria, la lleugera memòria de les mans i la parafernalia conducta dels coneixedors.

No ha estat, el seu, l'aprenentatge de l'oblit, malgrat que no les consignes gremials i les noves demografies hegemòniques feien aconsellable el reciclatge cap a la mediocritat desllavassada.

Pintor des del mollet dels ossos, té, tanmateix, la gràcia del relat. Diu veritats que haurien de pesar-nos en la moral del grup com una llosa definitiva. Fabulador capaç, conductor d'homenatges amb les dosis correctes d'estratègia, garbella el panorama i ens el plastifica sense afegir herois al calendari.

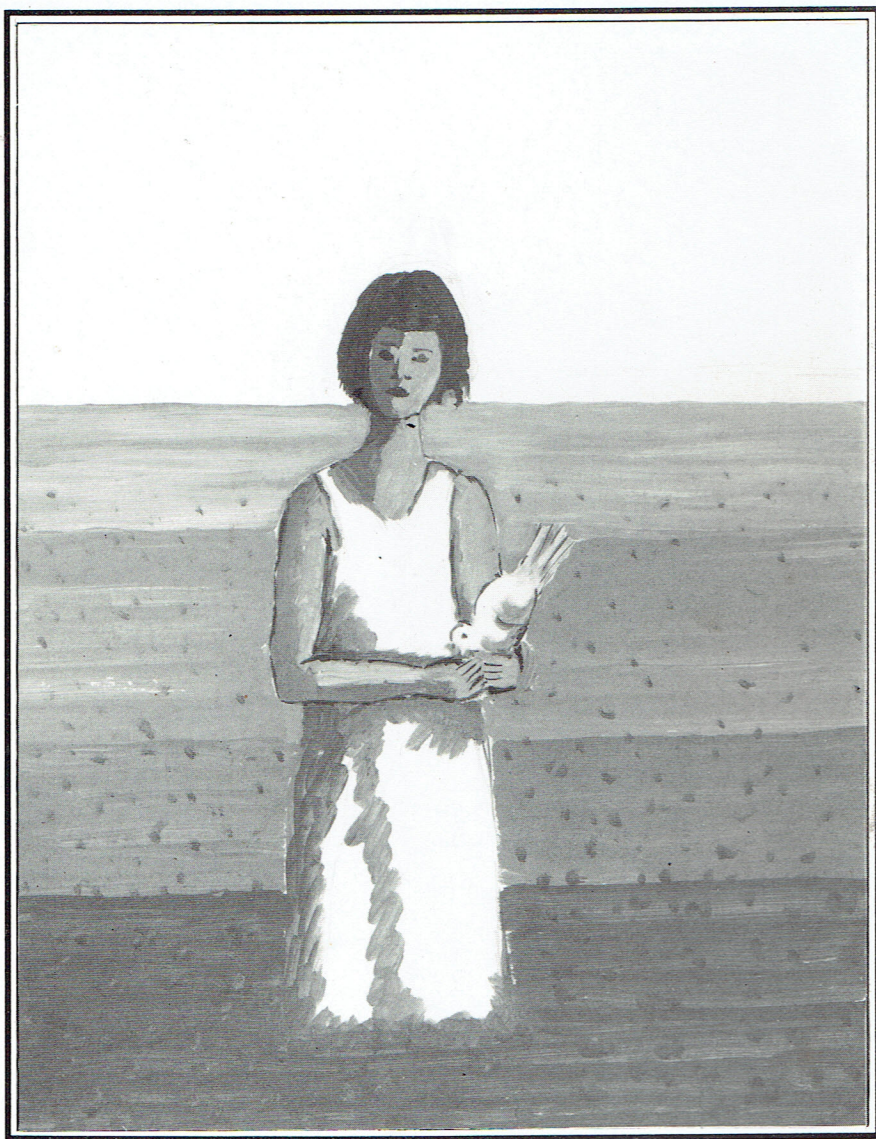
Conviu civilitzat amb els qui mostren els mèrits del pols ferm i les cal·ligrafies portentoses. Ha descobert, però, que la llibertat som, que la vergonya es cosa de cadascú; que pintar compromet a altres maneres particulars enllà de l'eficàcia, i que la vida és una enquesta personal. Treballa l'amistat i no milita en les tecnologies virtuals d'aplaudiment senzill i plus-values, ni creu en la pancarta dels gregaris.

Té els ulls embolicats en una terra involuntària, arrelada i portàtil, i el nomadisme estètic d'allà on li vinga en gana parapetar la seua ideologia empírica, feta diàriament, en solidaritat i peonatge amb els qui no s'adonen del tot. Coneix la teoria de la manufactura innecessària i l'encabotament dels generosos, i no l'importen massa els prospectes determinats dels mapes.

Ell sap que té un País inevitable com n'hi ha altres, al món. Que és fill d'un paisatge de poetes i tòpics ambivalents, i hereu d'una mestissa geografia social d'homens que van i venen i ens han deixat d'herència el mineral autòcton i una llarga frontera disjuntiva.

Pertany, doncs, a la raça dels qui perden les guerres paral·leles, i porta ja en açò de la pintura passa de setcents anys de convivència.

PEP BATALLER

.1982 - A LA PAU

La pau era, aleshores, una paraula curta i blaneta, senzilla de grafisme per als traductors de documents, repetida fins la buidor en les cancelleries, i no faltava mai en la boca de tots els portaveus protocolaris.

Costosa per als opinants, era una teoria demostrable i una necessitat estàtica per als altres pacífics. Tanmateix, aquells que l'escriuien estranyament en la sorra, no sabien llegir-la en el grapat de firmes denunciadores. Eren gent malvestida, sense nom, gent numeral per a ocupar la llista de les baixes.

I el pintor va triar els colors grisos i una mica de verd inevitable i horitzontals ben pobres per al repòs d'aquesta gent arréu, que mor sense carisma i escampada, i anònima per a la dimensió de les notícies.

1984 - EN HOMENATGE A XÀTIVA

Massa ho sabia, ell, que els cossos, a l'endemà mateix de la baralla, serien l'aliment per a les mosques.

Però estava l'homenatge pendent, i per poder donar l'exacta proporció de la misèria li calia l'instant que precedeix l'inici de l'insecte.

I per això, la carn, amable encara i resistent i jove, manifestava la textura granissada del foc; i la química tèbia de la pell anunciava premonicions de mineral, oblidant-se de les fesonomies.

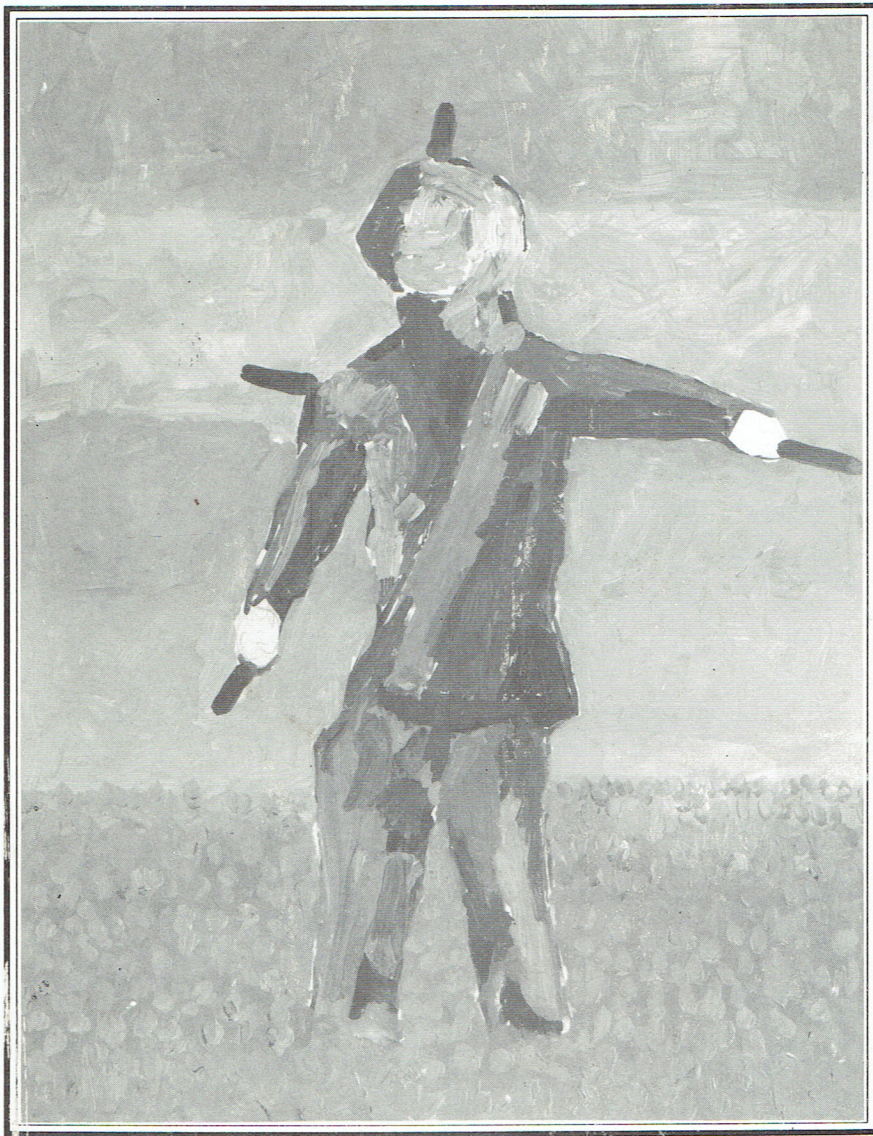
La carn, horitzontal i efimera, cordial un temps, omplia l'espai útil amb desig perspectiu d'heterodòxia; plural i col.lectiva, sense coneixement d'indentitat.

1985 - SOCARRATS DE PATERNA

Recupera el passat i se l'apròpia amb heretgia venial i no definitiva. I amb idea remota de maridatge adjunta la terra-cuita i el cartò i mamprén una mica la insolència per a desllavassar la idolatria de l'ornament, ara per ara irrepètible i desautoritzat en les temàtiques.

I sense incomodar-se, li ve de gust emparentar els bous i els ocells negres amb els pinzells d'ara mateix, per a anar-los furtant mitologia. Per allunyar-los, com pot i sense nosa, de la tecnologia principal d'aleshores, quan els forners empírics cuinaven el solatge per a després dels segles.

1988 - HÒMENS DE PALLA

I ara, els hòmens de palla; arrelats com a postes ideològics, plantats en la intempèrie que millor aprofite per a penjar la roba malferida o senzillament vella. Que són també titelles sospitoses i donen nom, a voltes, a l'exèrcit de gent sense paraula particular si han baratat la veu per qualsevol excusa que els hi puga alçar els muscles, quan convinga.

Espantalls que conmoven els paisatges amb llur disposició reglamentària, i són el punt de mira per a una convenient higiene personal.

Esclaus, però, i a l'abast del pintor en l'escenari públic.

Verticals i únics, sense la qualitat de l'arbre, i precedents del foc i del rostoll.